

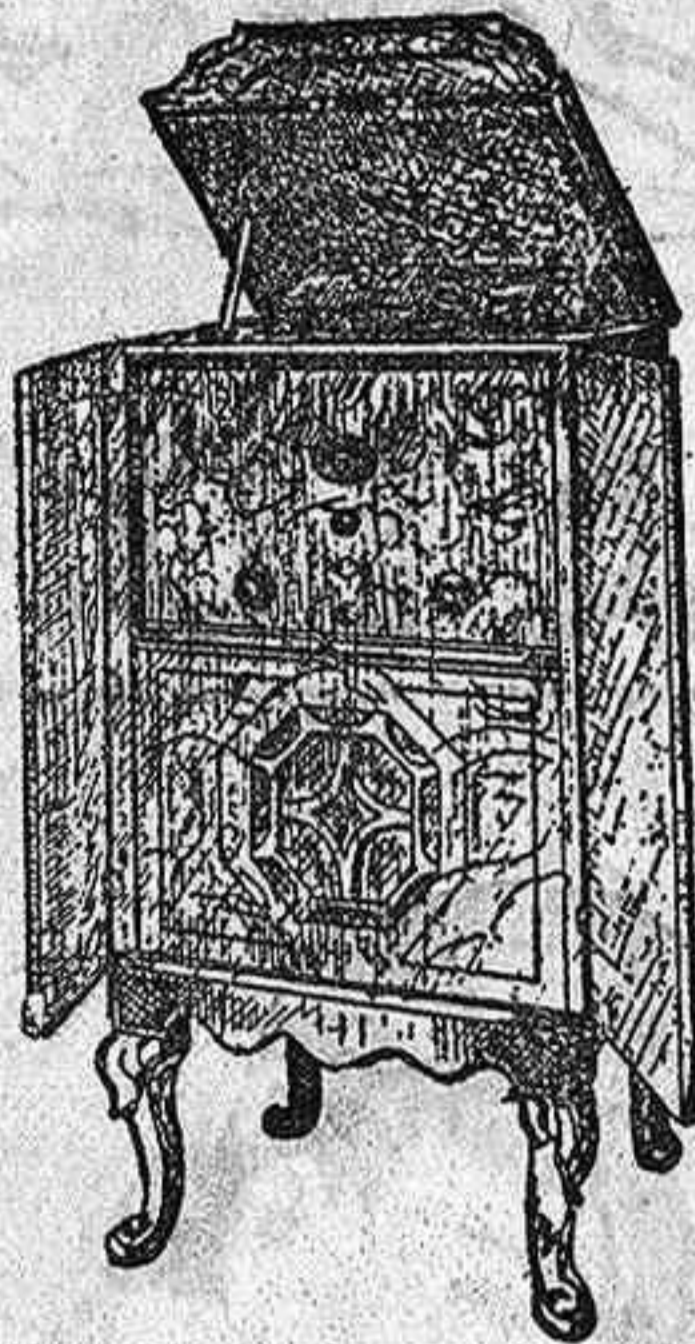
L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

LA VENJANÇA CATALANA

Ràdio-Phono CLIMO

PREU:
900
PTES.

Ramon Climent

Consell de Cent, 266 (tocant E. Granados)
Telèfon 23058 :: BARCELONA

VIES URINÀRIES Impureses de la sang - Debilitat nerviosa

Prou sofrir inutilment de les dites malalties gràcies al meravellós descobriment dels

Medicaments del Dr. SOIVRE

Vies urinàries: *Hemorràgia* (purgacions), amb totes les seves manifestacions, *uretritis*, *prostatitis*, *orquitis*, *cistitis*, *gota militar*, etc. de l'home, i *ovulitis*, *vaginitis*, *metritis*, *uretritis*, *cistitis*, *anexitis*, *fluxos*, etc.; de la dona, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb els Catxets del Doctor Solvré. Els malalts es guareixen ells sols, sense injeccions, lavatges, ni aplicació de sondes ni bugies, etc., tan perillós sempre i que necessiten sempre la presència del metge, i ningú no s'assabenta de la seva malaltia. Venda: 5'50 ptes. caixa.

Impureses de la sang: *Síftis* (avariats), *eccemes*, *herpes*, *úlceres orificoses* (llagues de les cames), *erupcions escrofuloses*, *eritemes*, *acne*, *urticària*, etc., malalties que tenen per causes humors, vici o infeccions de la sang, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les Píndoles depuratives del Dr. Solvré, que són la medicació depurativa real i perfecta, perquè actuen regenerant la sang, la renoven, augmenten totes les energies de l'organisme i fomenten la salut, resolent, amb poc temps, totes les úlceres, llagues, grans, floroscis, supuració de les mucoses, caiguda del cabell, inflamacions en general, etc., restant la pell neta i regenerada, el cabell brillant i abundant, no deixant a l'organisme rastre del passat. Venda: 5'50 ptes. flascó.

Debilitat nerviosa: *Impotència* (manca de vigor sexual), *polucions nocturnes*, *espermatorrea* (pèrdues seminals), *cansament mental*, *pèrdua de la memòria*, *mal de cap*, *debilitat muscular*, *fadiga corporal*, *tremolors*, *palpitacions*, *trastorns nerviosos de la dona* i totes les manifestacions de la *Neurastènia* o esgotament nerviós, per crònics i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les *Gràcies potencials* del Dr. Solvré. Més que un medicament són un aliment essencial del cervell, medul·la i tot el sistema nerviós. Recomanades especialment als esgotats, a la joventut, per tota mena d'excessos (vells a cada edat), per a recobrar íntegrament totes les seves funcions i servir fins a l'extrema vellesa, sense forçar l'organisme, el vigor sexual propi de l'edat. Venda: Peques 5'50 el flascó.

Venda a les principals farmàcies d'Espanya, Portugal i de les Amèriques

NOTA.—Tots els pacients de vies urinàries, impureses de la sang o de debilitat nerviosa, adreçant-se i remitent 0'50 ptes. en segells per al fran queix a *Oficina Laboratori Solatarg*, carrer del Ter, 16, telèfon 544 S. M. Barcelona, rebran gratis un llibre explicatiu sobre l'origen, desenrotllament, tractament i guariment de les dites malalties.

rics
les
sivi
tilat

que
per
llarg
tova
vern
nos
aix
apla
vui
rebr
cen

ser
E
tots
el r
mú
E
per
mó
E
que
res
sen

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ

Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, 20
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona:

Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

CRÓNICA

Ha passat Azaña...

rs estem molt contents, molt satisfets. La Premsa d'ací i la Premsa d'allà no s'ha cansat de repetir ho. Les plumes estan lasses, buides les estilogràfiques, de tants de comentaris entusiastes com han traçat. Els catalans en una hora hem reconquerit les simpaties que havíem perdut—o acabat de perdre—a la Península durant aquelles hores interminables i angioses de discussió. Aquells pobles ibèrics, que pensen aconseguir unes llibertats semblants a les nostres, són sobretot els que ens diuen amb més efusivitat germans. Ja no estem sols, no som un illot acantilat—a desgrat del filòsof castellà—a la península.

Tot ha anat, doncs, admirablement. Però ens sembla que ja hem vibrat prou, que ja ens hem entusiasmat prou per una llarga temporada. Si aquestes festes cíviques de llarg en llarg tonifiquen, massa sovint no farien sinó estovar nos a tots. Crear una mena de cofoisme entre governants i governats. Hem aplaudit Azaña amb totes les nostres forces, perquè Azaña s'ho mereixia bé. Però per això mateix hem d'ésser una mica parcs amb els nostres aplaudiments, amb els nostres visques. Als hostes que d'avui endavant ens vinguin, per alts que siguin, els hem de rebre bé, amb aquella cortesia antiga, cortesia ben concentrada i cordial, però sobria i mesurada.

Així mateix hem d'ésser exigents amb els nostres po-

lítics. Els nostres aplaudiments, la glòria d'una popularitat no serà agraïda sinó és el premi de l'esforç. I no parlo ací de la noble figura de Macià, a la qual vagi per on vagi ja la seguirà per sempre més l'admiració i l'estimació del poble.

Avui als polítics, als nostres polítics, hem d'exigir-los, més que uns parlaments brillants que es facin aplaudir, una tècnica i un sentit de responsabilitat. Hem de judicar-los més pel que facin, que pel que prometin. L'hora de les arengues de les flamerades i dels entusiasmes fàcils, ha d'haver passat.

I no és que no tinguem fe en l'eficàcia de les paraules; que no creguem que cal que els polítics estiguin en contacte amb el poble i que expliquin llurs actes. Però volem que no se'n vagi tot en paraules i que no perdem un temps preciós en apoteosi i homenatges.

En aquest aspecte. Azaña ens és un exemple. Fa pocs discursos, però bons i substancials. No parla, sinó quan ha de dir alguna cosa. Hom no pot confondre un discurs seu amb una xaranga. I, sobretot, sap complir el que diu. La seva paraula, reivindica la frase sagrada: en el principi era el verb...

Sí, ha fet molt honic Barcelona amb tants de domassos i tantes banderes. La ciutat n'era tota daurada com una ciutat de llegenda. Però ara ja no tenim més temps per perdre. És la gran hora de refer Catalunya. I en aquesta hora més que domassos al carrer, preferim veure-hi rètols catalans. Més que banderes, llibres. Si tot el que fins ara hem gastat en metres de percalina, ho gastem d'ara en endavant en metres de paper imprés, serem un gran poble. La bandera de les quatre barres és una gran bandera. Però el llibre català és encara una bandera millor.

Rovira i Virgili ha tingut una frase molt bella per comentar l'espectacle del diumenge. "Quin gran dia per a les banderes!" Però ara hem de dir millor: Quins grans dies per a treballar! Quins grans dies per a fer gran Catalunya!

DOMÈNEC GUANSÉ

Bon cop de falç!

Però ara el bon cop de falç ha d'ésser a la feina; al treball.

El bon cop de falç l'hem de donar tots junts i amb la màxima vigoria i el més ferm entusiasme, en l'obra comú de la restauració de la pàtria.

Hem de bastir un edifici nou, superb. esplendent, que s'albiri de tot el món.

Passat l'entusiasme frenètic d'aquests dies, cantat l'"Alleluia" de la resurrecció de les llibertats i del dret, sense ofegar la joia dintre el pit, sinó

esperonats per ella i per l'esperança en l'esdevenidor, hem d'anar a fer feina positiva i pràctica.

Ja els milers de banderes i senyeres han esbandit i purificat l'aire que es fa més respirable. Tenim les gargamelles ronques pels crits d'entusiasme, i els ulls enlluernats de tanta lluminària, però tenim els brassos fermes i ens cou la sang de les venes de la febre i de l'afany de treballar. I tenim tasca llarga a complir que no té espera. Bon cop de falç!

Bon cop de falç cada u des del seu lloc.

—Ja no hi ha reis—va dir Azaña—que puguin declarar la guerra a Catalunya—. Per això aquest crit enarador i simbòlic, sense perdre llur força, ha de decantar les nostres energies i les nostres activitats a un ordre més humà.

Catalunya ha de palesar al món sencer la seva vitalitat i la seva força moral.

Ja ho diguérem dies enrera: no es per demés recordar ho. Tenim greus problemes a resoldre. La qüestió econòmica, la cultural, la beneficència, les comunicacions, la agricultura, etc., etc.,

i sobretot la social, que potser és la més urgent.

Unes lleis socials justes i democràtiques que situïn a l'obrer a la posició que mereix i que quedin bandejats d'una vegada tots aquells elements que han sembrat les discòrdies dintre l'honrada classe.

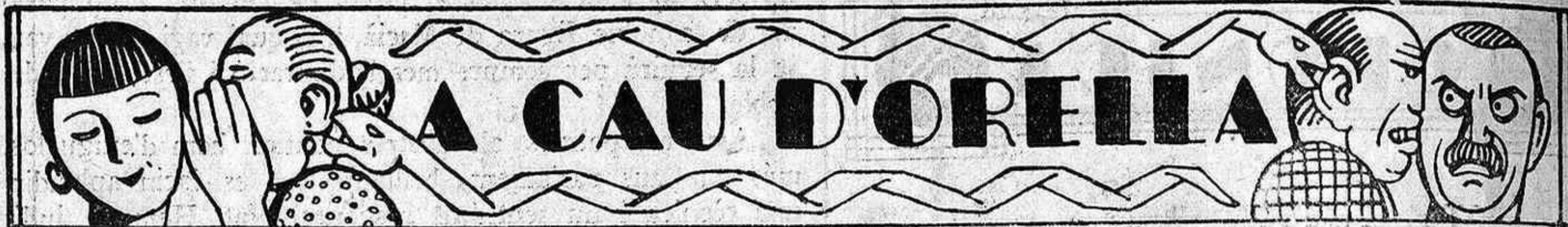
Que quedi ben perfilada la fesomia

moral de l'obrer català tan intel·ligent, tan culte, tan honrat, tan admirat arreu del món i tan sacrificat.

Tan sacrificat i tan agraït, que sap convertir aquella muntanya, presidi i tortura per ell, dintre les lluites socials, en un esplèndid jardí, poema de llum i color, fantasia dantesca que ha estat l'orgull de Barcelona.

Bon cop de falç a la feina que ens crida a tots. Tots hi cabem, i tenim l'obligació d'ésser-hi, mentre siguem de bona fe i tinguem amor a la feina.

Quan algú manqui al seu lloc o vulgui destorbar-nos, bon cop de falç al traïdor i seguir segant, seguir treballant amb l'esperança d'una cullita espanyola i ubèrrima. LLURÓ

Res a dir

El redactor d'aquesta secció està desesperat. Una visita semblant com la que hem rebut dies passats, en un altre temps, hauria donat per una pila de temes de murmuració. De temes que fins haurien ruboritzat el cronista.

Huria pogut parlar amb els amics, per exemple, d'un rei i d'una reina que havien acabat embriacs una festa al Ritz.

D'unes noies aristocràtiques que, tot ballant, havien volgut cercionar-se de si era certa la impotència d'un príncep.

Hauria pogut parlar d'un dictador que havia deixat plantades les autoritats per anar a passar furtivament l'estona amb una "querida".

Ara, però, de què parlarem que no pugui dir-se perfectament en veu alta, que no ho hagin explicat Massip o Ay-

mamí Budina en llurs reportatges?

Com no sigui de la tristesa de Casanoves per no poguer fer d'alcalde en uns dies així!...

Però certament, aquestes miserietes no tenen importància.

Estalvis

"La Veu de Catalunya" està, com pot veure tothom que la fullegi, decidida a fer estalvis. Es veu que les coses del partit no marxen.

—Si segueix així—deia un prhom—el millor serà plegar!

En una reunió que a aquests efectes van tenir, hom mirava quines seccions podien ésser suprimides, a fi de reduir paper i sous. El senyor Duran i Ventosa, assenyalant un article del gran saviàs de Manuel de Montoliu, va insinuar:

—Jo aquestes coses no les llegeixo mai!

Un altre, Ventosa afegí ràpid:

—Jo tampoc!

—Són de plom!—cloncogué un tercer.

Hom gairebé pot afirmar que la col·laboració del senyor Manuel de Montoliu a "La Veu de Catalunya" perilla altra vegada. Molts de lectors segurament ho agrairan. I a Octavi Saltor se li "alegraran las pajarillas".

Més confidències

Acabada la reunió, el senyor Duran i Ventosa s'esplaiava amb un amic a propòsit de la inutilitat de parlar de temes literaris als diaris.

deia:

—Jo, de literatura no llegeixo mai res.

I un repòrter eixerit que pescà al vol la frase, comentava, després a la redacció:

—Ja es coneix que Duran i Ventosa no és aficionat a la literatura. Per això escriu tan malament!

I un altre:

—Ell no llegeix els literats. Però és penseu que hi ha cap literat que sigui capaç de llegir-lo?... Ni l'Estelrich!

Els mecenatges del senyor Cambó

Eduard Nicol, un dels joves més interessants de la nova generació, que ha de fer-se a pols la carrera, ha estat acomiadat de "La Veu de Catalunya".

Ferran i Mayoral, que feia vuit anys que hi desplegava les seves activitats, ha estat també acomiadat.

Hom diu que el senyor Cambó prepara nous mecenatges de la mateixa mena.

El solteró i la criada

—Sap que diu l'adroguer de la cantonada...

—Què diu?

—Que vostè farà la mort del pollastre, que morirà a mans de la criada.

Auca de l'Estatut de Catalunya

ARTICLE SEGON

L'Estatut nostre amb el segon pas deixa els agraris amb un pam de nas

Per més que lladri el gos d'«El Imparcial» el català es llengua oficial.

El món ens escoltarà parlant clar i català.

Ja no vindrà cap més «mano» a dir: «hable V. en cristiano».

Catalunya comprarà una albarda pel savi-ruc del mäuser i l'espigarda

L'Ortega Gasset s'empina i aboca un riu de doctrina.

Parla de sobirania com en plena monarquia.

L'ajuda a fer el carcamal tot el partit Radical.

Com que creu el cas molt greu un capellà es c... en D...

L'Estatut don cop de braç i estira els Royos pel nas.

L'Azaña diu resolut: «S'aprovarà l'Estatut!»

A voltes sembla que cau però és aguantat pel Banc Blau.

En Maura, mala animeta prova de fer la trabeta.

L'Estatut que ho veu, s'empipa i a en Maura fa pam-i-pipa.

Poseïts per mil desvaris s'escabellen els agraris.

I entre guitzes i brams de Royo Vi-llanova l'Article segon s'aprova.

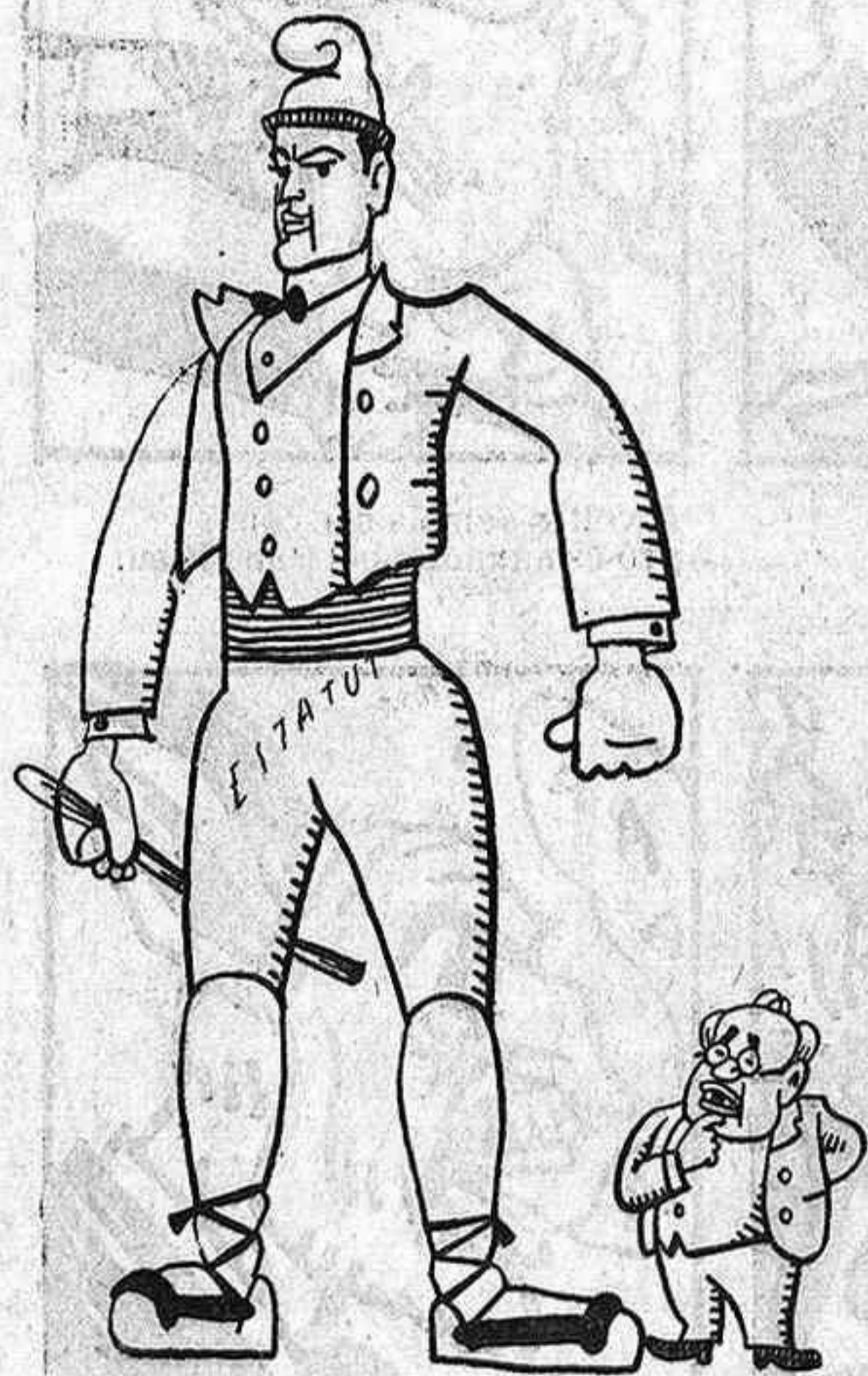
GLOSSARI

El diumenge passat fou més diumenge que els altres, fou un extraordinari de diumenge. De diumenges tan diumenges—elevats a la quinta potència del diumengisme—no en veiem abans. Ha estat necessari la República per a donar-nos aquesta alegria autèntica. Abans era una mixtificació, una disfressa d'alegria. Abans tan sols eren uns quants els quins s'alegraven. I s'alegraven per fórmula, perquè el ceremonial i el protocol ho exigia, perquè l'amo manava que s'alegressin.

Ara ja no ho mana l'amo, perquè la raça dels amos s'acabat. Ara el poble s'alegra quan vol i com vol.

El passat diumenge Barcelona vibrava de crits, d'acclamacions, d'entusiasme, d'alegria. El passat diumenge Barcelona era plena de banderes, de domassos amb els colors de la República i Catalunya. El passat diumenge pot dir-se que pels balcons es coneixia la mena de gent que viu a Barcelona. Als balcons on hi havien domassos i banderes hi viu gent honrada. Als altres—si no són molt pobres i necessiten els diners dels domassos per a donar pa als fills—, no.

Perquè també hi havien balcons—llastimosament—sense domassos. Balcons que no tenen pas aspecte de pobresa. Balcons que quan venia el "Cametès" estaven endomassats. I ho estan encara—amb una intenció gens

—L'hem fet un xic estret, però amb l'ús se l'hi posarà bé.

cristiana—per Corpus i el dia del Sant de nostre Senyor.

D'aquests balcons n'hem vist uns quants—masses—a la plaça de la República. Els que viuen en les cases a les quals corresponen aquests balcons—que són balcons hostils, malcarats, facciosos—de la plaça de la República, encara deuen dir-ne plaça de Sant Jaume.

Nosaltres no ens indignem davant d'aquests balcons. Ni ens intristim: Trobem que els que viuen rera aquests balcons tancats—talment com en una presó—fan un paper ridícul.

I el faran molt temps. Perquè de festes com la del passat en tindrem moltes. De les altres, de les festes de la monarquia ells, en canvi, ja no en tindran mai més.

VIRAI

FITXES

UNA DOCTRINA NOVA. El que llença la doctrina nova, porta una barba curta de filòsof cínic. També en porta les vestidures. Recorda Diògenes.

L'hem escoltat en el Passatge de la Virreina, mentre llegia el seu manifest. A quí? A una multitud imaginària, a un gran públic intercontinental ausent, representat per dos o tres que havíem tret el cap a la solitud de les dues de la tarda, del Passatge.

L'home ha deixat a terra un parell de sacs on amuntega el paper que recull per la via. S'ha tret unes quartilles de la pitrera i ha començat a llegir:

"No sóc orador, senyors! El meu programa..."

El seu programa és un programa de repartiment de riqueses especial, una ampliació de la doctrina de Monroe: Africa pels africans. Oceania pels d'Oceania.

"Asiàtics: totes les riqueses del Tibet són vostres" L'home, amb les mans fa uns gestes de salutació com si contestés els agraïments dels asiàtics favoreïts. "Africans, no deixeu escapar el Sahara". Les mans del llegidor semblen retenir un Sahara a punt de volar lluny de l'encalç dels africans.

Pel que fa referència a Europa hom constata que, segons les doctrines de l'home, tot és de tots, però que no ho és. Després d'un apropament d'Amenofis IV, rei d'Egipte, i del Banc d'Espanya, amb edifici nou a Barcelona, es senta la teoria d'una riquesa que s'ha de soterrar

perquè els nostres fills—els fills de tots—la trobin íntegra i purificada.

L'original soterraments caldeja la verba del teoritzador. I ara surten els burgesos cavernívors i el poble que és un esquelet. "Tots hem d'ésser un esquelet per una llarga temporada". Som al resum de la nova doctrina. Hem d'entrar per temps indefinit, a la categoria d'esquelets. Els esguards del teoritzador van tan enlaire que estem convençuts que els seus ulls acabaran per eixir-li de les conques i penjar-li de l'esguard com les aranyes pèngen del seu fil.

El final de la peroració va perdent-se en la sublimitat. Adhuc jurariem que hem oït citar alguna de les coses que Tzen-ludiuen que va dir a Confucí. El Passatge de la Virreina s'ha empassat la veu: escolta crispadament mut.

L'home acaba i, dintre del solemni silenci espectant, plega les quartilles, es rasca la barba blanquinosa, es carrega els dos sacs de paper, i emprèn via.

Ja dintre dels sacs no hi ha papers. L'home marxa convençut que, carregats a l'espatlla, hi porta els aplaudiments, les adhesions i els entusiasmes de cinc continents.

DEL SETEMBRE. Un idilli que comença sota d'un fanal i menjant unes tallades de cindria.

Un arbre de plaça vella s'adona que ja té una fulla pessigada per la tardor.

Els de l'idilli, dintre d'un parell de mesos, sentiran el cor ganivetejat com les cindries d'avui i les campanes de Tot-sants els aconhortaran amb les llàgrimes de les seves batallades.

El bronzejat d'aquesta noia és de sol de setembre.

El sol de setembre és un sol ensucrat com els raims: no massega les pells, es rebolca damunt d'elles. És un sol voluptuós, de besada dolça i d'amor sapient de mitja edat.

El setembre és l'únic mes que els del cel fan sortija. Els angelets de Murillo s'embruten la cara amb les paelles i cacen taronges en bugaders celestials.

Després, ageguts damunt del cotó fluix d'un nuvolet, s'atipen de riure veient que ells es mengen les taronges dels horts del cel, sempre fruitats, mentre en les terraces dels nostres cafès la gent de la terra s'embriga de taronjades de taronges imaginàries.

Encara es pot menjar meló sota d'uns pins.

Però ja es pressent que s'apropen els dies de la "garçonieré" que s'inaugurarà amb "five o'clock" un xic farmacèutic.

ELS BALLARINS S'AMERICANITZEN. S'han de dir Johns, Jacks, Francks, Fleschs, Ottos, Harris, Henrys. L'hora i l'ofici s'ho porten.

Els, simpàtics nois de Sans, d'Hostafrancs, de Vic, de Tarragona, de Sabadell i, de Caldetes, tenen noms casolans de la Terra. Però...

Joan Buxó—va d'Exemple—, per ésser ell qui s'ha cregut que s'havia de dir Jonh Buix. Tots els coneguts de Vic li diuen encara "el petit de ca la Nieves". Seria possible, per algú, que ell, "el petit de ca la Nieves", portant aquest nom o l'altre de Joan Buxó, pogués ésser un bon ballari, capàs de blegar-se com un Harry Wills (Francès de nom anglesat), o un Clàrel?

Els ballarins excèntrics són els primers en no creure-ho. Art estrangeríssim el seu, els allunya d'aquelles parelles de vals i tango que es pogueren dir Peret-Conxita, Ros (pels cabells), Carme, i Blai-Tereseta, molt més a prop de nosaltres i, per tant, ells mateixos molt més a prop d'ells mateixos.

La torta, el zig-zag, la relliscada, la contracció, el grotesc, malgrat hagin sortit de l'envelat de festa major, de "La Paloma" o de qualsevol societat política, que té socis de ball per apoderar-se dels polítics aspirants a nòmina, són un exotisme que ha de venir de lluny, d'uns Estats Units de negres que ballen fòx epileptics damunt de tirallongues de salitges i d'una lluna que s'ha de fer enrera per no topar amb els gratacels. Es podria desfer i caure damunt de Nova York com un paner bolcat de cotó de la Luisiana.

Ramon VINYES

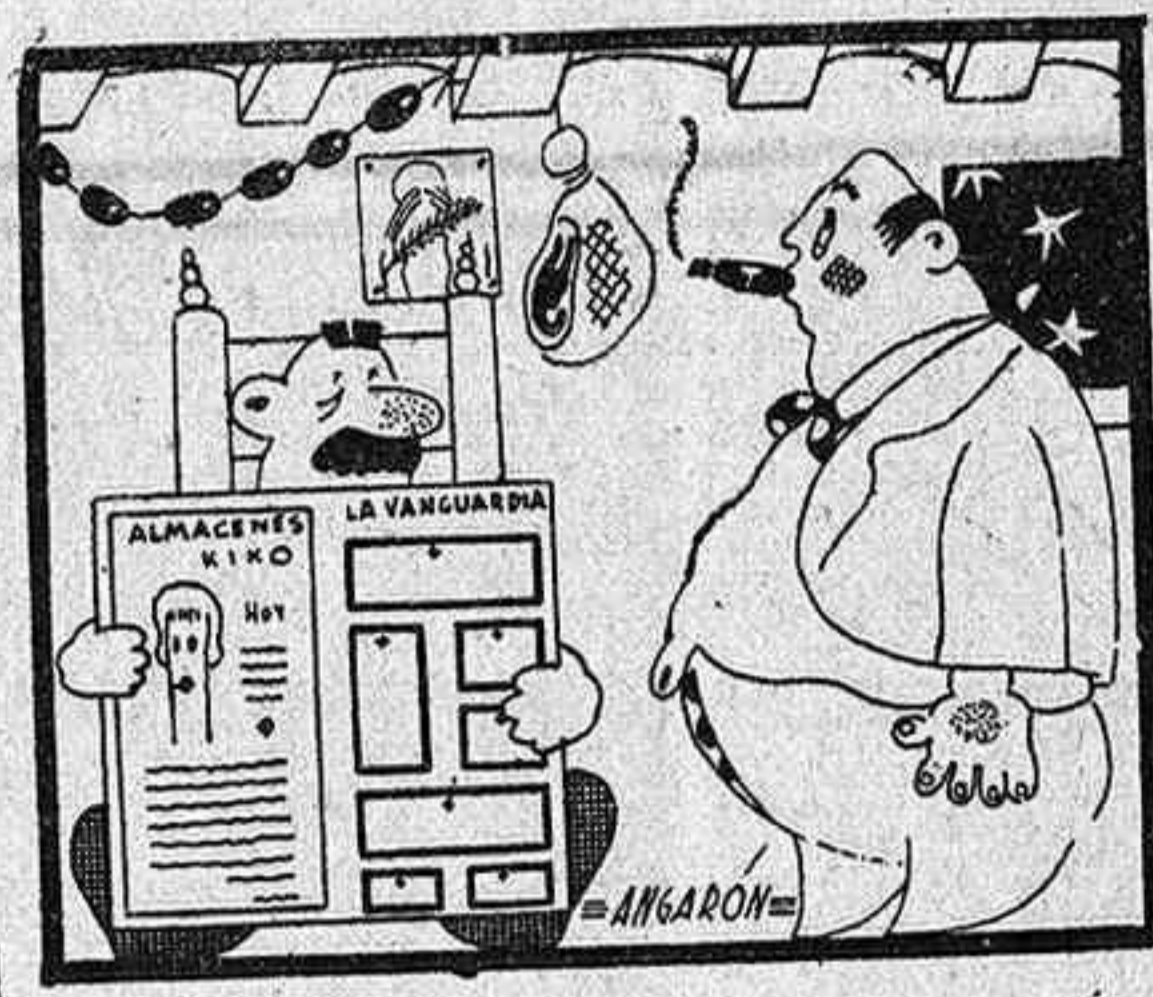
Cinc de barreja i bon profit

FECUNDITAT

En un poble d'Espanya, "de cuyo nombre no quiero acordarme", com diu el Quixot, una pobre dona ha tingut quatre fills.

No n'ha tingut més que tres, però haig d'exagerar una mica la nota perquè faci més efecte.

Això, és una gran calamitat. Però el pitjor del cas és que aquesta mare a l'engròs ja n'ha tingut vint-i-quatre!

—Estic buscant això de la rabassa morta.

—Però tants anys que ets subscriptor de «La Vanguardia» i no saps que això dels morts és a la primera pàgina?

Segurament el part per aquesta dona tan fèrtil, deu ésser com una mena de badall... O pot ésser que els fills, ja no necessitin l'auxili dels metges o de les llevadores, sinó que ella mateixa o el seu marit, els posi al món, servint-se d'un "saca tapos", com aquell qui treu taps de les botelles.

Jo crec que aquest matrimoni, està cometent un dels mes grossos deictes. Posar 24 fills al món, sois pot fer-ho un Rotschild; perquè ara dieu me quina educació podran donar aquestes pares als seus 24 descendents?

PARADOXES

Mai s'ha parlat tant de la Pau com en aquests moments en què el món està amenaçat per la més terrible i química de les guerres.

Mai s'ha parlat tant del desarmament, com en aquests moments en què l'honor dels països, està posat en la importància del seu exèrcit, de la seva marina, de la seva aviació, i dels seus invents destructius.

Es graciós, pensar que en els laboratoris científics hi ha gent que es venen els ulls i el cervell, que sofreixen les imperdonables mutilacions causades pels raigs ultra violeta, que treballen per uns salaris mesquins dia i nit, fent la major part d'ells, una labor anònima i fosca, labor que arriba al cap de l'any a salvar un sens fi de milers d'existències...

Es graciós pensar que al costat d'aquests laboratoris on s'estudien les malalties humanes, n'hi han d'altres, on una gent pagada esplèndidament, estudien també dia i nit, la manera de destruir en el menys de temps pos-

sible, la major quantitat de vides humanes...

Com voleu després d'això prendre's seriosament qualsevol cosa?

Mítings contra la guerra i desfildes d'elms de ferro o d'acer, de feixistes o de racistes...

Desarmaments i voladures de submarins i de torpillers... Vacunes antitífiques i anti canceroses, i opusos de gasos esfixiants. Bales blindades i raigs mortals...

Ja estem de broma, ja!... A l'últim, el més seriós que hi haurà en el món seran els pallassos de circ, quan diuen allò de: *vamos a trabacar tú i yo!*

PLAERS MORBOSOS

Han ajusticiat Gorguloff, l'assassí del President Doumer.

Segons hem pogut veure per la Premsa, la gent, va acudir en massa a presenciar l'execució.

Calgué posar dos cordons de soldats, espaiats d'uns quinze metres del lloc on la guillotina estava situada.

S'han pagat cars els balcons i les finestres que donen al Boulevard Arago, lloc on s'efectuà l'execució.

Quin plaer pot haver-hi a presenciar l'acte inhumà i salvatge d'arrencar la vida a un home?

Què sentien aquestes dones i homes, que he vist esperant el fatídic moment, en diverses fotografies publicades per la Premsa Gràfica?

Tan poques coses interessants han trobat aquesta gent en la vida per a anar a presenciar aquests espectacles?

Qui sap si fins tenien ganes d'aplaudir aquells espectadors que anaren a veure els darrers instants del desgraciat Gorguloff.

També és probable que el nombrós públic, trobés que tardaven massa a executar lo...

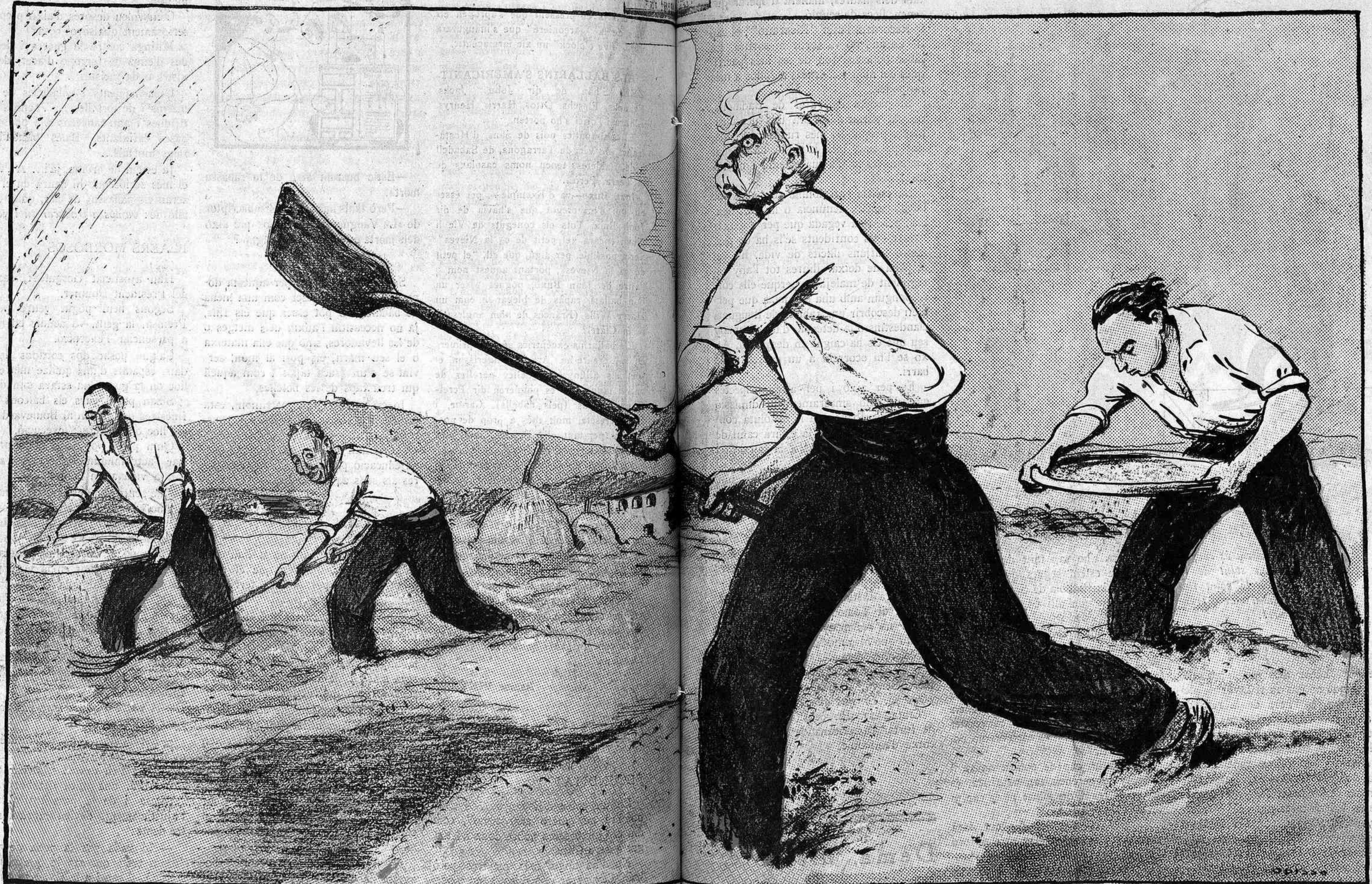
—A veure a quina hora ens podrem ficar al llit...

—Escandalós... no hi vindré mai més...

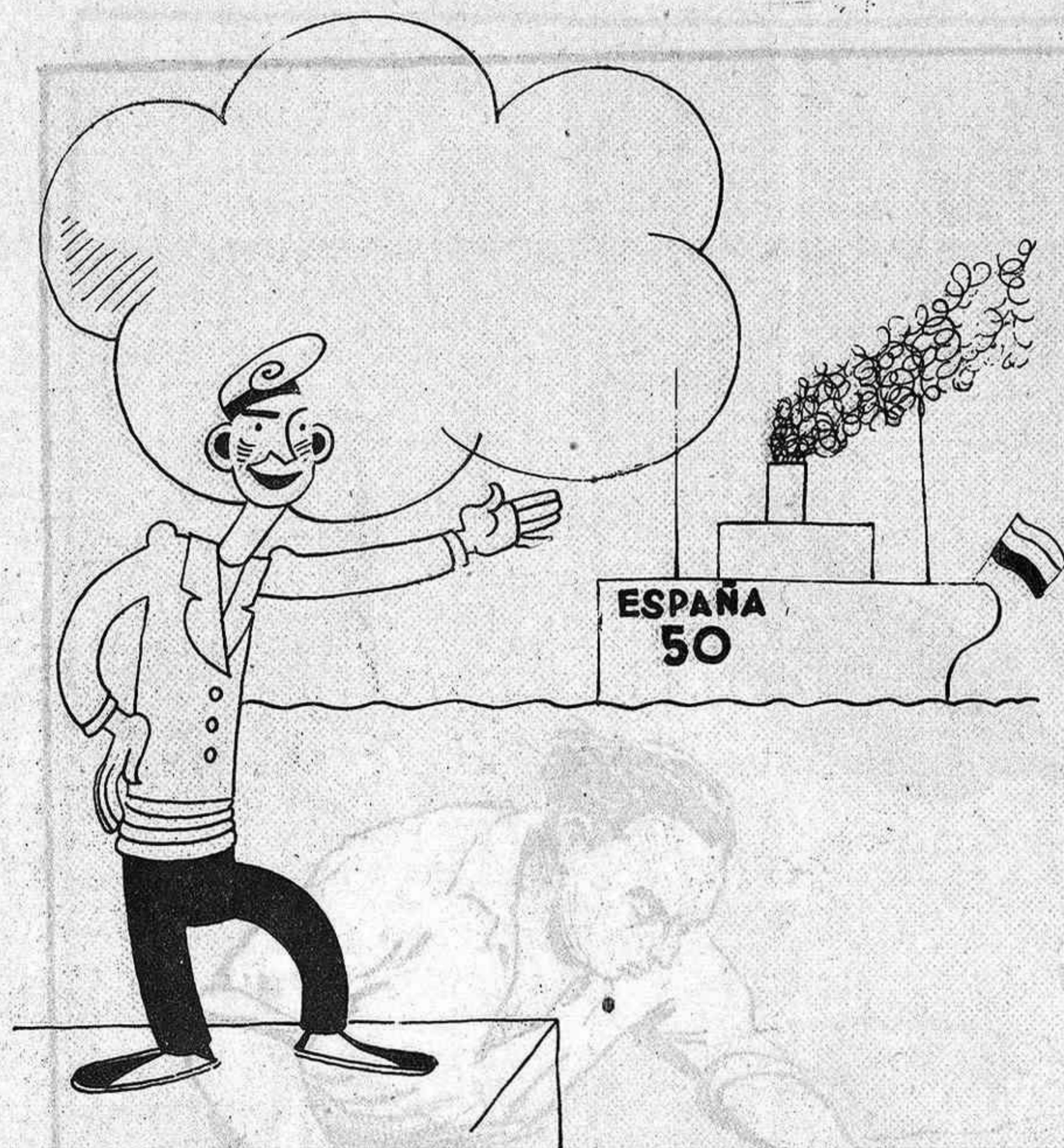
I quan s'en devien entornar cap a casa seva, una mica decebuts de la rapidesa i de la poca teatralitat de l'ajusticiament, devien mormuar entre dents:

—No valia pas la pena de venir. Jo em creia qui sap lo que passaria. Perquè, al cap i a la fi, en aquests actes, l'únic que està emocionat de debò, és sols el pobre a qui executen.

LLUÍS ELIÉS

Macià, ara cal triar ben per a treure la brossa...

—Ja ha sortit l'Espanya N.º 5! Fins que no surti l'Espanya N.º 50 no estarem tranquils.

O plega vostè, o plego jo!

El bon policia és com si diguéssim la salut de la ciutat. Quan la salut flaqueixa, s'ha d'anar a prendre els aires.

COMTE DE LUXEMBURG

Senyor Ibàñez dels meus ma's-de-cap, per què no ens fa el favor de plegar ara que és l'hora de la retirada digna, vist el fracàs dels seus subordinats en l'afer de l'atracament a can Batlló, que és fidel ressò dels fracassos anteriors que tothom coneix, de la cursa d'aviació sense aterrisatge que emprenen diàriament sens nombre de carteres, i de la tasca que se'ls gira als manyans, arranjant panys i candaus que els adeptes de Cacus esbotzen amb aquella bona fe i aquella constància meravelloses?

La policia barcelonina, si no s'ajuda d'uns quants confidentes, no descobreix ni la Plaça de Catalunya tot i tirant Rambles amunt.

Barrera s'ho sap tant de memòria això, que estem segurs que no s'ha mogut de la Rambla de Santa Mònica, perquè sap que allí és on està més segur.

Es clar que a Barcelona la plantilla de policia és petita, i segurament no passa de tres cents individus la dedicada a investigació criminal; però no és menys clar que si a cada porta de la plaça de braus s'hi situés un policia sense catarates als ulls, els carteristes no podrien entrar i les carteres no podrien "sortir".

Quan a un cap de policia no se li ocorre suggerència tan patufista, és que no té res ni de policia ni de cap ni tan sols de patufista.

No n'hi ha prou en dir que farà tancar al que tregui el ventre enfora o al que vagi amb les mans a la butxaca; cal també cercar el que camina amb el ventre endins i les mans a les butxaques dels altres.

Nosaltres estem segurs que cap dels seus subordinats no coneix l'argot del

malejant, la classificació de les activitats dels lladres, manera d'operar que tenen, llocs de reunió...

Recordem l'afer "Ricardito"; el cap de Casado no va sortir ni sortirà. La labor policíaca fou de les més pacífiques del món, i el fracàs sorollós a més no poder.

Si parlem de l'afer de Badalona, no cal parlar-ne. Fora uns descobriments propis del més rudimentari instint policíac, tota la resta ha quedat en immersió d'aigua calenta i no res més.

La policia barcelonina sols actua bé mitjançant la denúncia o la confiança; però tota vegada que per a deixar "viure" els confidentes se'ls ha de permetre mitjans il·licits de vida, no val la pena de deixar lliures tot l'any un regiment de malejants perquè ells corresponguin amb una denúncia que permeti descobrir una fàbrica de llonguets clandestins o la detenció d'un company seu que els ha caigut en desgràcia. Això se l'hi ocorreix a un apotecari de barri.

Es per això i per altres aspectes que demano sincerament la dimissió del senyor Ibàñez en la absoluta confiança de què demà ja estarà camí de Madrid amb les mans a la butxaca i el ventre enfora...

I si amb ell s'en emportés uns quants *jefes* de brigada encara fóra més valuós el servei que faria a la ciutat.

Entre cares de *mala nota*, *tradores* de cartes, *agencias administrativas*, col·locacions *amb fiança*, i d'altres fabricants de geps ciutadans, està Barcelona que fa fàstic. Encara tenim present el chor de Toulouse, del qual en van *pispar* no res menys que *set carteres*, ocasió que ni pintada perquè la policia barcelonina demanés la llauna amb aquella satisfacció del deure no complert. Senyor Ibàñez, *o plega vostè o plego jo! En què quedem?*

Ciutat, 27. En ocasió d'acabar-me de furtar l'americana de l'interior del cotxe d'un amic.

CA-RRAS-CLAS

Demà, dissabte,
compreu «La Campana de Gràcia»

Vuits i nous i cartes que no lliguen

EXEMPLE

Vaja, l'Azaña s'en pot anar content. Li han fet una rebuda com no s'ha fet a ningú.

El cert és que se la mereix. Que meditin una mica els ministres de la monarquia i el mateix Alfons XIII.

Potser això els faci obrir els ulls, i desistir en les seves conspiracions

Això, passaria amb gent que tinguessin un xic de dignitat i d'intel·ligència.

Però amb la gent a la qual ens referim, seria demanar peres a un raspall.

RAO DE PES

Esperant que arribés l'Azaña, hi havia una família davant de la Cambra de Comerç.

L'esposa, es planyia del seu marit a una cunyada seva que els havia acompanyat.

El marit, que ho escoltava, feia naturalment, molt mala cara.

—Ja pots mirar ja—li deia la seva esposa—... Quan te la faran a tu una rebuda així? Quan arribaràs a ésser un home com l'Azaña?

Quan pugui enviar als que conspiren contra mi, a Villa Cisneros!—res pogué el marit tot cremat...

TENACITAT

Al arribar a Reus, l'Azaña, va trobar-se amb uns delegats de l'Ateneu Republicà de Gràcia, que, trencant les barres de policia, varen arribar fins al President del Consell a oferir-li un ram.

—Però qui són aquesta gent?—va preguntar un cap de policia sorprès d'aquell "Sans Gènè".

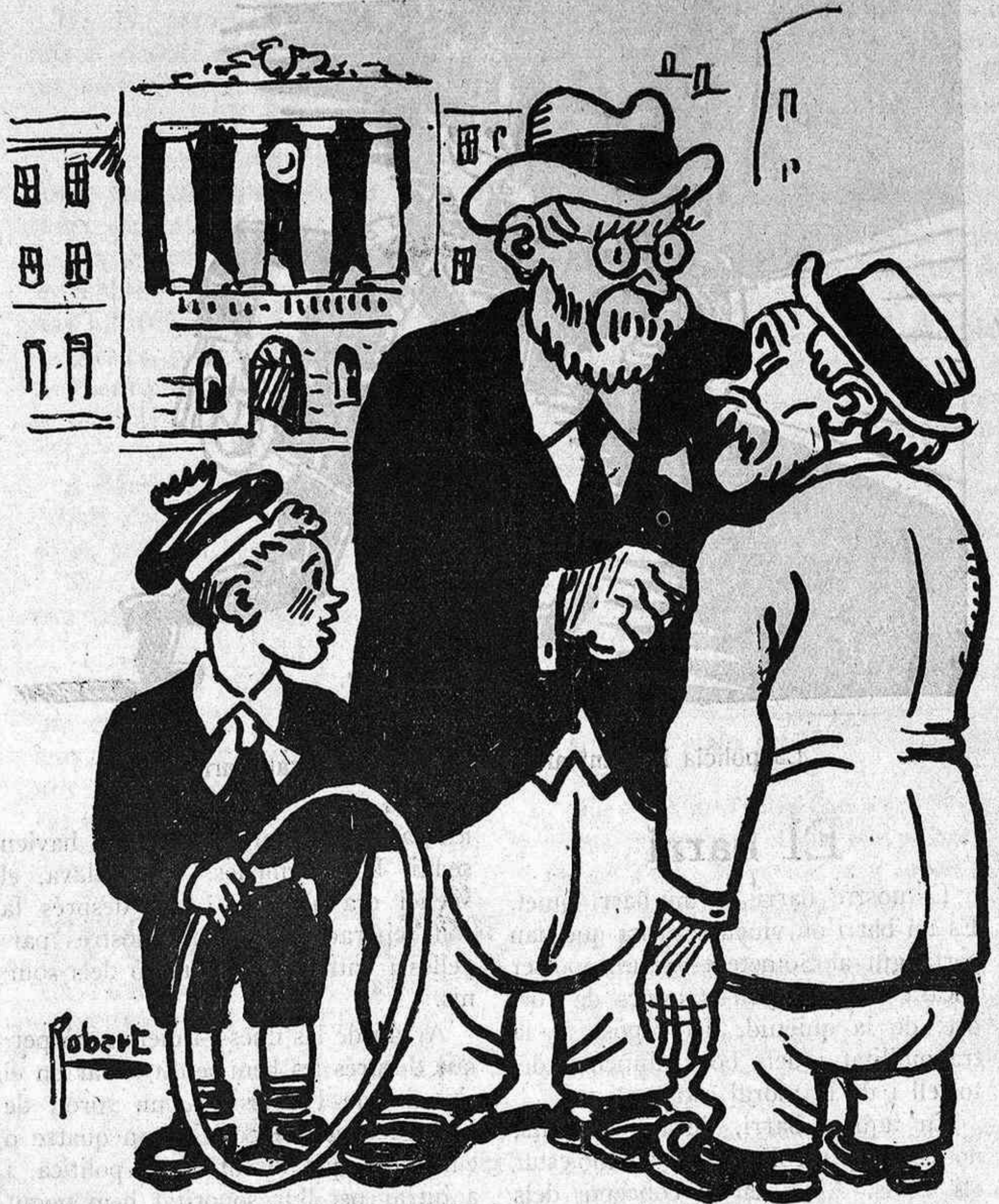
Un dels que varen presenciar aquest fet, que acompanyava als graciencs, respongué:

—Són d'una entitat d'aquí a la vora... de Gràcia...

Quan els parlamentaris varen anar a Múrcia, el president de la mateixa entitat, va anar també a saludar als parlamentaris.

Per casualitat, el mateix policia es trobava a l'andana de l'estació.

—¿Quién es usted?—va preguntar al president de la dita entitat.

Entre treballadors

—¿Què l'hi han semblat les festes de l'Estatut?

—Molt, molt boniques, però tenien de durar una mesada.

—Sóc el president de l'Ateneu Republicà de Gràcia.

—¿Otra vez? Pero este Ateneu tiene delegados en todas partes...—es tranyat.

—Sí, senyor, a Reus, a París i a Múrcia...—respongué flegmàticament l'interpelat.

NO SE PAS QUE HI VEU

Lerroux ha declarat, que no pensa venir a Barcelona, car no voldria pas que la gent cregués, que amb la seva vinguda es vol aprofitar de l'entusiasme popular...

'Ja pots venir, poca-solta, ja pots venir! No tinguis por que ningú no s'ho pensarà...

Ni tu mateix!... No se pas què hi veu...

I EN ROYO?

No sabem si Royo Villanova ha vingut a Barcelona.

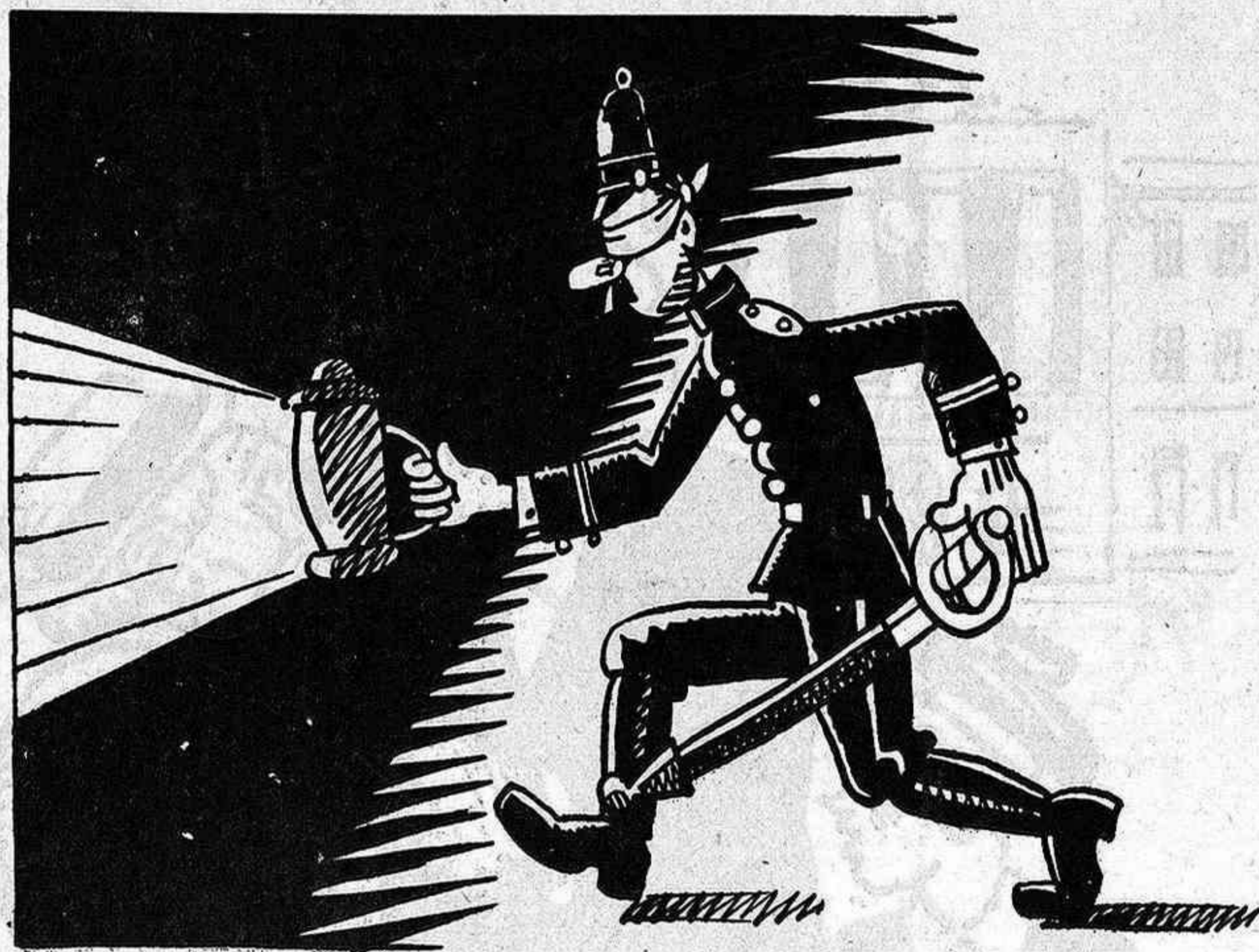
Si ha vingut, ho deu haver fet d'incògnit.

Si no ha vingut, és que ha tingut una mica de sentit comú.

Sigui com sigui, Royo s'ha convençut, de què a fet el "burro", i el que és pitjor, és que també s'haurà convençut de què no pot fer altra cosa.

Pobre Royo!, i pensar que és gràcies als seus estúpids atacs, que la gent ha reaccionat en favor de Catalunya. És tot el que li hem d'agrair.

ANEM

La policia buscant afanyosament al general Barrera

El barri

El nostre barri és un barri quiet. Es un barri on viuen senyors que han pertangut al Sometent—alguns potser encara hi pertanyen—, amics de l'ordre, de la quietud, del repòs, de la tranquil·litat i dels bons aliments, del tortell i de la moral estricta.

En aquest barri, durant les nits, no s'ou cap soroll que pugui molestar els veïns. Això, en el concepte dels senyors posseïdors de gramòles que cada nit les engeguen i obsequien els veïns amb discos com: "El Gallinerò", "La Pipa de Oro". Aquests senyors diuen que els esgarips dels seus aparells representen l'art i en nom de l'art hom ha de suportar-los.

A part dels aparells cridaners, de fer migranya, la tasca dels quals dura fins a les onze o les dotze de la nit, l'única remor que es sent procedeix d'un eucaliptus magestuós, d'una palmera, d'uns arbres més menuts, dels lladrucs dels gossos, el cloquejar de les gallines, els miols dels gats troneres i el crit estrident d'un paó.

Tot això, però, no és res, puix ja hi estem tan avesats que podem llegir i escriure sense fer-ne cabal. Les nostres oïdes estan immunitzades contra aquesta mena de sorolls.

Avui, a les dotze, després de llegir i d'escriure durant una estona, ens hem despul·lat i ens hem ficat al llit. Els aparells rogallosos i els gossos havien ja callat; els arbres no es movien;

les gallines dormien, i els gats havien seduït llurs femelles. Tot callava, el silenci era absolut, i poc després la son reparadora cloïa les nostres parpelles i entràvem a la regió dels somnis.

Arran de les dues—i diem això perquè després les hem sentit sonar en el cloquer de l'església—, un soroll de veus ens ha despertat. Eren quatre o cinc veus que discutien de política, i a jutjar per llur sonoritat hem pogut apreciar que venien de prop.

En efecte, eren les veus d'uns veïns nostres que asseguts a l'eixida discutien acaloradament de la gestió de l'Esquerra, de la Lliga, dels radicals, a l'Ajuntament de la ciutat.

Això, aquesta discussió, aquest aplec imprevist ens ha sorprès perquè no era cap revetlla ni cap dissabte ni cap festa. Potser—hem pensat nosaltres—és el sant d'algú i l'estan celebrant.

La conversa ha durat una hora, dues, tres, i els oradors no donaven senyals de fatiga. Llurs llengües semblaven estar empeltades de moviment continu, no tenien aturador. De tant en tant, algun dels oradors s'enravenxinava i pegava cops damunt una taula per tal de donar més èmfasi a les seves paraules. Llavors, un altre el contradecia, i un garbuix de veus s'alçava com una protesta en un camp de foot-ball.

S'ha anat fent de dia, i nosaltres sense poder dormir. La nostra paciència s'ha anat esgotant, i hem tingut

la intenció de sortir al balcó i cridar: Cal·leu, que no deixeu dormir! Hem estat més prudents, però, i ens hem limitat a tancar els finestrons. Així tancaríem les veus a fora.

El nostre procedir no ens ha valgut de res, perquè les veus i la remor han seguit arribant a les nostres oïdes. Ultra això, el tancament dels finestrons ha fet l'aire del nostre dormitori massa dens i la manca de ventilació ens ha fet suar.

A les sis, les veus han callat i nosaltres ens hem llevat suats, irritats, ensunyats, i hem maleït els veïns, el Sant que celebraven i tot el que ens ha passat pel magí.

Ens hem dutxat per tal d'espavilar-nos un xic, hem esmorzat i com que teníem temps de sobres hem llegit tot el diari. A les vuit hem sortit a reintegrar-nos al treball, i en obrir el reixat de casa hem trobat la minyona dels nostres veïns que escombrava l'entrada.

"Caram! Quina festassa que han fet aquesta nit"—hem dit nosaltres—"De qui era el Sant?"

"El Sant"—ha preguntat la minyona astorada.

"Sí, dona—hem afegit nosaltres—tota la nit han estat fent gatzara."

"Vostè se'n riu—ha dit la serventa amb cara de circumstàncies—. Els senyorets han estat vetllant un mort."

H. C. SANTEUGINI

Esquellincs

ENTRAPELIA POLITICA INNOCENT

Impresions d'un espectador ingenu

Durant la meua estada a Madrid, aprofitava els lleures que el teatre em deixava per anar a les sessions del Congrés dels diputats. Uns cops en sortia ensopit, altres atabalat. Com que no hi entenc putilla, no en treia ben l'entrellat.

oïa un so, però no en capia el ressò. Encara'l sentí com tritlleig d'esquellincs.

No són bé esquellots, són només esquellincs.

A Manuel Azaña l'anomenen l'"home de ferro".

Ve't aquí per què té més força que els polítics de llauna i els soldats de plom.

Al ring parlamentari, de tant en tant, hi ha sessions de boxa.

Quan Azaña es posa els guants, fa desgràcies.

A Alba l'ha deixat K. O.

A Maura, "groguing".

A Lerroux, fent llençar l'esponja als seus segons.

Ara diuen que se les haurà amb Cambó, el boxador dels cops amagats.

Però Azaña té tres parells de "coquilles" per resguardar-se dels cops baixos.

* * *

Quan vàrem oir a Azaña llegir al Congrés el decret d'incautació de cabdals, sense tremolar-li la veu ni el paper, ens va venir un rodament de cap. "On som?", pensàvem. "A Rússia? Als soviets? Ha arribat la tragèdia?" Vàrem obrir els ulls. Allà hi havia, encara, Gil Robles, Pildain, Maura... No; no havia començat la tragèdia, però potser assajaven el pròleg!

* * *

Diuen que l'oratoría és, com la llengua vernàcula, una arma i una eina. Essent això cert, l'oratoría de Castelar era un burí; la de Pi i Margall, un cissell: la d'Azaña, és una destrat.

Ah! Me'n oblidava. També hi hagué la de Silvela: la daga florentina, i la de Romero Robledo, que era una—en català se'n diu beina, però, com que ell parlava en castellà, s'ha de dir en castellà—"vaina".

D'oratoríes d'aquestes encara en resten.

* * *

El costum del teatre! En oir els oradors, sentim la sensació que són actors que declamen. Però hi ha diferència.

A Azaña l'escoltem com a aquells actors que sempre saben el que han de dir.

A Lerroux, com a aquells que no es sap mai què diran.

A Royo Villanova, com qui sent ploure; digui el que digui, tant se val!

* * *

En sentir, en la votació de l'Estatut, aquell: "Maura, no!", ens va semblar que havíem reculat molts anys; que érem en aquell temps que aquí ja li déiem al seu pare: "Maura, no!"

* * *

Basili Alvarez, per assistir a les sessions, en arribar al Congrés, damunt de la roba de seglar s'hi posava la "sotana" i el "manteo". Quan votava l'Estatut, ens va semblar que s'havia vestit de pontifical.

* * *

Com la tribuna on som està gairebé al damunt del banc blau, mai no veiem

la cara dels ministres; els hi veiem els cabells. La grenya de Domingo, la calva de Prieto, el raspall de Carné...

Un dia, però, els hi vàrem veure a tots el clatell: en la votació de l'Estatut, en inclinar el cap en dir que "sí".

* * *

En acabar la votació i mentre els forts aplaudiments de més de trescents diputats tributats a Catalunya, ens va semblar que per l'espai flotaven les ombres augustes de Guimerà, Iglésies i Rusiñol.

Iglésies, plorava; Rusiñol, somreia; Guimerà preguntava a Aldavert: "Què et sembla?"

* * *

A Madrid, els homes de dretes, a Alcalà Zamora li diuen "El vergonzoso en palacio".

No s'ho saben acabar que la vergonya hagi entrat en aquella casa!

* * *

Diuen que l'Estatut ha satisfet a uns catalans, i a altres, no. Potser tenen raó. Però no fem distincions; per ara, n'hi ha prou amb que hagi satisfet a la "generalitat".

JOAQUIM MONTERO

TELÓ ENLAIRE

LA TEMPORADA DEL CENTRE DE DEPENDENTS DE COMERÇ

La temporada de Teatre Català que es farà en el Centre de Dependents del Comerç i de la Indústria, serà com una mena de temporada de Teatre Català independent. El teatre sense empresaris.

Ramon Vinyes inaugurarà la temporada amb una obra en tres actes: "Un amo". Aquesta obra la refusà l'empresari de Romea, Pius Daví, amb aquestes paraules: "El teatre de Ramon Vinyes no dóna diner". Seguidament, Pius Daví féu al portador de l'obra de Ramon Vinyes, aleshores absent, l'apologia del teatre de Màntua.

També estrenarà en el Centre de Dependents Miquel Llor, autor premiat amb el Premi Creixell, de 1930. Pius Daví li refusà també l'obra: era massa literària.

Segons es diu, estrenarà en el Centre de Dependents S. Juan Arbó, autor de "L'inútil combat" i de "Terres de l'Ebre", un altre dels refusats per Pius Daví. L'obra de S. Juan Arbó, a l'entendre del gran actor, director i empresari, estava massa ben escrita. El teatre és una altra cosa: demana escriptors que no escriguin.

En aquesta temporada d'independents del Centre de Dependents s'estrenaran obres de Prudenci Bertrana, Miquel de

Païol, Fages de Climent, Jaume Rosquelles Alessan, Roure i Torrens, etc.

El benemèrit Centre farà el que no ha fet cap empresa catalana: obrir les portes de bat a bat als que no donen diners, als que no són ninots d'empresari. El Centre de Dependents afegirà als seus grans mereixements un mereixement més. La causa de Catalunya li deu molts esforços i molts entusiasmes.

La Companyia Buixadós-Rovira tindrà al seu càrrec les manifestacions d'art del Centre de Dependents.

Cal esperar que aquest intent de fugida i de superació en porti d'altres, i que el Teatre de la Terra pugui arribar de nou a la seva personalització i a la seva diversitat.

La inauguració de la temporada es farà el dia 22 del proper octubre. Es cercarà donar-li la solemnitat màxima.

MES NOVES?

Cada capvespre volen converses i projectes sota dels plàtans de la Rambla.

Hi veiem molts actors amb nom i personalitat.

Què hi ha de Teatre Català?

Ens topeïm amb el que fou primer actor del Teatre Novetats, quan aquest teatre feia obres catalanes: Joaquim Torrens.

Què hi ha de Teatre Català?

No res. Projectes. "Molts desigs de fer, molts entusiasmes, moltes dificultats, a Catalunya, tot són dificultats pel Teatre de Catalunya". Es cert.

Com es farà la catalanització de la gent catalana?

Hem pogut oir: "Quan tenim desig de "cosa fina", anem a veure les companyies castellanes del Barcelona i del Poliorama; quan tenim una nit de desigs grollers i de vi de setze, anem al Teatre Català." Absurditat de gent absurda, però és així.

El nostre teatre ha restat circoscrit al vodevil Santpere i a les comèdies botigueres del Romea.

I tants actors nostres en atur forçós! I tants pobles de Catalunya privats de Teatre Català!

Les empreses de cinema, adinerades i fortes, ho abasseguen tot. La pel·lícula, inversemblant i repetida, omple les nits de lleure del nostre poble. Culturalment es fa ben poc. L'ambient d'escola ha de trobar a fora un ambient similar: un amtroba. L'eficàcia del teatre no es sent a bient "escolificat" d'aire lliure, i no el Catalunya, perquè Catalunya no té teatre eficaç.

Veiem Avelí Galceran, que també espera. Hi ha dret?

Fa dues setmanes que Enriqueta Torres emigrà de Catalunya. Ací semblen gosar-hi amb els que marxen. Si triomfen, en altres terres, els fem un retret de la partida; si no triomfen, els oblidem.

La curta reaparició de la gran actriu Carme Jarque no arrencà un comentari a Catalunya. La creadora de "La morta" ens tornà a deixar, ben amargada.

Què diferent és el nostre teatre de teatre francès, i Catalunya què diferent és de França!

Tenim tots els bons elements, i carència d'organització i d'empenta.

Per què no hem pogut fer una Associació d'autors, d'actors i de pintors?

Tot passejant, hauriem pogut fer aquesta pregunta als que passegen.

Però a Catalunya tots esperem el Messies; messiànics purs.

WORK

ES DIU...

Que ha entrat a formar part de l'empresa de l'Espanyol l'afortunat autor Alions Roura...

Sí, home, sí; Santpere, que pot tenir una altra "La reina ha relligat" i fer amb ella una "tournee" veraniega de molt profit!

Que l'empresa Palai Drets pensa fer temporada en un teatre de Barcelona Segons notícies, és l'Apolo.

Que l'empresa del Còmic té en cartera una revista d'autors locals, de gran actualitat.

Doncs què fa Guiró que no la posa?

Que el teatre que guanya més diners és el Victòria.

Es clar; té obra i una companyia excel·lent.

Que corre amb gran insistència que es farà teatre català a l'Apolo.

Vaja, ja passarà com al Goya; de segur que si farà cinema!

Que al Nou la temporada ha començat una mica esgarrada.

Sí, però Gibert donarà feina, doncs és home que sap de teatre.

Que a l'Olympia hi va circ equestre.

Si no ho dirigeix el gran Ventura Ganoa, és temporada a l'aigua.

BRIK

ESQUELLOTS

El passat dissabte, a les deu de la vetlla, es celebraren amb tot esplendor els Jocs Florals de Santa Eulàlia de Vilapiscina. Obtingué la Flor Natural el poeta Domènec Perramon, que nomenà regina de la gaia festa la senyoreta Salut Navarro. Els altres premis els guanyaren els senyors Castelltort, Ferran Agulló, Octavi Saltor, Roig i Llop, Navarro Costabella, senyoreta Maria Teresa Gibert i altres.

Ens plau de fer constar el magnífic discurs presidencial del nostre bon amic el poeta Salvador Perarnau. Fou una veritable pessa oratòria, amb aquell abrandament a què ens té acostumats aquest poeta nostre, que és actualment el més vibrant de Catalunya.

La setmana passada féiem notar com a Miguel Maura l'havíem rebut amb pluja.

Diumenge vàrem rebre Azaña i altres parlamentaris bons minyons, amb un sol esplèndid.

Ves si nosaltres no som així!

Els no catalans que viuen a Barcelona han fet una crida a tots els que estiguin en aquestes condicions per a unir-se, fent constar el seu gran amor a Catalunya i recordant que ells han contribuït tant com els catalans a l'engrandiment i esplendor de Barcelona.

Efectivament, els que desempedraven els carrers eren no catalans.

L'altre dia, al Parc, una família no catalana protestava de que les sardanes obstruïssin el pas.

—Aneu a donar la volta—deia un.

—No nos da la gana! El Parque es para todos—digué, irada, la senyora de la família no catalana.

—Sí, senyora—contestà un sardanista; —fins per a les mones..

Això és "conlevancia"!

Dissabte passat, a la Plaça Nova, un home omplia els cantis a la font, mentre, per aprofitar el temps, evacuava una petita necessitat.

A dos passos, assegut de cara a la font, hi havia el vigilant nocturn, perquè això passava per allà les onze de la nit.

Falta llum a la Plaça Nova o unes al·lèries al vigilant?

Azaña va declarar a un periodista que una de les coses que més li ha agradat de la nostra ciutat, són aquelles valles originals de Vachier.

Hom diu si Vachier les vol fer patentar.

Decididament, Barcelona deu ésser un gran país. Fixeu-vos com a totes les poblacions d'Espanya hi han hagut detencions de monàrquics, a tot arreu menys aquí on ni el Governador ni el Cap superior de policia n'han trobat cap de compromès.

I nosaltres que ens creiem que n'hi havien tants!

Dies passats, un ciutadà cometé una irreverència contra l'autoritat d'un guàrdia urbà. S'atreu a tirar un grapat de blat de moro a l'"urbano" que hi ha tancat en aquell galliner de la Plaça de Catalunya, davant l'Avinguda del Portal de l'Angel.

L'autoritat vexada per aquella acció—dit sigui de pas, amb una cultura que per molts ciutadans desitjaríem—, esclatà en una franca riallada i no féu el més mínim per a detenir l'irrespectuós ciutadà.

El públic que ho presencià, celebrà les dues gestes entusiàsticament, tot fent l'elogi de les pensades del senyor Vachier.

Es mastega una aproximació d'Acció Catalana a l'Esquerra.

Cal fer una bona garbellada, i després encara diran allò:

Treu-me del pou i et perdonaré la vida.

L'altre dia un obrer municipal mentre pintava una de les senyals de circulació va ésser atropellat i mort per un auto.

Una víctima més de Vachier.

Imp. "L'Esquella", Om, 8; Barcelona

Escopetes - Bicicletes - Ràdio

VENDES A PLAÇOS I AL COMPTAT
(Es desitgen agents)

F. BARÓ

Goya, 11; Tel. 73497.—BARCELONA
Sucursal a Esparraguera: St. Antoni, n.º 20

Restaurant CASA JOAN

El més popular i acreditat

LA CASA DE LA PAELLA VALENCIANA
(Especialitat de la casa)

Rambla de Santa Mònica, 21 i 23 Telèfon 23692

Mobles i Matalassos

A TERMINIS i SENSE FIADOR

Carrer Santa Anna, 18 - Barcelona

VIES URINÀRIES

Curació especial garantitzada i ràpida de la blenorràgia i les seves complicacions - Avariosis, Pell, Morenes, Diatèrmi

CLINICA FONTOVA

Carrer Nou de la Rambla, 4 (abans Conde del Asalto)
D'11 a 1 i de 5 a 7 Econòmica, de 7 a 9

FRONTÓ NOVETATS

Tots els dies grandiosos partits, tarda i nit

ELS MILLORS PELOTARIS

Si voleu passar una bona estona, aneu al Frontó Novetats
DETALLS PER PROGRAMES

TEATRE COMIC

PALAU DE LA REVISTA

ESPECTACLES AL DEL RIO

Avui, divendres, nit, i totes les nits: L'èxit de la temporada,

AL REVUE 1932

prenent part AL DEL RIO i Pepita Ramos GOYITA, i altres atraccions.

TEATRE VICTORIA

COMPANIA DE LLUIS CALVO

Avui, divendres, tarda: Estrena en aquest teatre del sainet en dos actes, dels germans Quintero, música del mestre Alonso,

PITOS Y PALMAS

Nit a les deu: L'èxit més gran de l'any,

LUISA FERNANDA

Dissabte i diumenge, tarda i nit: Grandioses funcions.

ROYAL CONCERT

Marquès del Duero, 106 - Telèfon 20384

Direcció artística: LEOPOLD MORAL

El Music-Hall de les cares boniques

Cabaret d'1 a 4 matinada

ORQUESTINA REMEN WARTY i P. GALLO

BA-TA-CLAN

Marquès del Duero, 85 - Tel. 81374

Tarda a les 3,30 :: Nit a les 9,30

Avui i dies següents: FORMIDABLES DEBUTS

Lolita Rigal - Carme Numantini - Mary de Lis

Remi Elso - T. Aguirre - Soto Sister - Dixon Blanch

BERTA ADRIANI NIEVES CAMPOS

Tots els dies un alegre vodevil - Dancing d'1 a 4 matinada

FEROTYL

Específic de l'

ASTENIA GENITAL (IMPOTENCIA)

(MANCA DE VIGOR SEXUAL)

De la ejaculació prematura (pèrdues seminals); de la feblesa y molt eficaç per a combatre la NEURASTENIA, en totes les seves manifestacions.

Es el més poixant estimulant de l'activitat neuro-espino-mèdulo-genital. Sinèrgic i homo-estimulasa de les glàndules intersticials. Produceix plus riglandular, completament inofensiu. Mai perjudica, ni lesiona cap orgue, ni el funcionament dels mateixos.

No conté, ni estricnina, ni fosfurs, ni cantàrides, ni cap altre medicament excitant.

PRODUCTE MAGNE E INSUBSTITUIBLE PER A RECOBRAR LA PERDUDA FELICITAT CONJUGAL. PROSPECTES GRATIS

Laboratoris Farmacològics del Dr. W. Dutrem

Air de Sant Pere, 50 - BARCELONA - Telefon 18631

Preu: 2175 ptes.

Caruso, Fleta, Tito Schipa,
Pau Casals, Sagi-Barba,
etc., etc.

Totes les celebritats impressionen en discos

La voz de su amo

Companyia del Gramòfono, S. A. E.

—Deixem el vestit de les festes i ara a treballar de ferm.